

Տ Ո Ւ Թ Ա Ղ

Ենի-Չերիններու ազդեցիկ միջոցին շատ մարդիկ կը ցանկային նոցա կարգն անցնիլ: Ժողովրդեան վերայ ճշուում ի գործ դնել:

Այս կարգի անձերէն էր Խլաթայ Ատապաղ գիւղացի Ահմէտ աղան, սա յաջողութիւն գտաւ ոչ թէ միայն Ենի-Չերեաց կարգն անցած լինելուն՝ այլ և խումբ մի Ենի-Չերի զօրաց վերայ ալ կարգուեցաւ:

Ահմէտ աղան իւր խմբի գլուխն անցած, որպէս անգղներու երամ, կիջեանէր պատրաստ դիակներու վերան: Նա արդէն իրեն բան գործ արած էր մտածել թէ որտեղ կարող է ընչաքաղցութիւնը յագեցնել:

Մուշէն մինչև Բագրեանդ իւրեան համար շատ իջեանելու հարուստ տներ կային և անուանի հայեր, նա իւր մեծ համարիչին վերայ կը համրէր իրենց անուններով:

Մի օր կարգն եկած էր Ալաշկերտի վիճակին Մարտոյ գիւղի մէջ գանուած Խալոյի տան, որ ամբողջ իւր գիւղին չափ կարողութիւն ունէր, իւր հազար գլուխ ոչխարն Շեռեանայ գլխու բարձր արօտավայրի մէջ սփռուած կարածէր:

Այս գիշատիչ գազանն իւր ճիրաններն մտեց Խալոյի հարստութեան, ինք իւր խմբով նորա հազար գլուխ ոչխարն սպառած էին, սպառած էին նաև գիւղացւոյն ամբողջ հարստութիւնը:

Ահմէտ աղան գիտէր որ երբ Ենի-Չերիք մի տուն հաց ուտէին, այդ տնից ևս «գիշ քիրասի» (ատամի վարձք) պիտի պահանջէին. որպէս թէ հաց ուտելու ժամանակ իւրեանց ատամներն չարչարուած են, բայց